

Ruuben Palu ja Aleksandr Marks 12c

KOOL TEEB KA AHVIST INIMESE

Tule meie sekka!

HAAMER

Pärnu Ühisgümnaasiumi koolileht

oktoober 2015

Mida teha suitsetajatega?

Rebased ja jumalad

Õpilasvahetus

Naljanälg

Mis värk nende pagulastega on?

USA presidendivalimised

Kiri Kairele

Endla teatri noortestuudio alustab taas

Arvustused

Luulega näkku

Järjejutt

Šavi

Ruubeni kuubik

Nipinurk

Visuaalkalambuur

* Nagu te näete, oleks meil kaane kujundamisel abi vaja. Kui oled ilus, osav ja leidlik, kirjuta meilile joonask@yhis.parnu.ee

Ainult töö ja ei mingit mängu teeb Jukust igava poisi

Kool on akadeemiline asutus. Kool on tõsine ja elu on tõsine! Koolist sõltub kogu teie edasine elu, ärge mängige sellega! Kui te end kohe kokku ei võta, olete juba eos kaotanud ja määratud igavesest ajast igavesti mõnes supermarketis – paremal juhul – kassasid teenindama.

No, kas asjad ikka on nii dramaatilised? Või isegi kui on – kas neid tuleks nii dramaatilistena esitada? Meie vastutustunde-diskursus on läinud üsna äärmuslikult hurjutavat rada. Jah, süütundele rõhumine on tõesti mõningal määral efektiivne motiivveerimisvahend, aga ilmselt tekitab stressi ja mõjutab enese-hinnangut.

Psühholoogias jagatakse motivatsioon laias laastus kaheks – seesmiseks ja väliseks. Välise motivatsiooniga on lihtne, see kujutab endast enamasti just piitsa. Õpilane ei õpi mitte enda, vaid teiste tõttu. Sisemine motivatsioon peegeldab inimloomuse positiivset potentsiaali, loomupärast suundumust uuenduste ja väljakutsete otsimiseks, pingutamiseks ja oskuste arendamiseks, avastamiseks ja õppimiseks.

Koolis võiks vahel ka lõbus olla. Äkki juhtub nii, et kui me protsessi naudime, siis me ka õpime rohkem ja oleme valmis rohkem pingutama? Ainult töö ja ei mingit mängu teeb ka Marist igava tüdruku.

PÜG

suitsetamisprobleemid

Siim Bachmann, Egert Linkmann G3a

Pärnu Ühisgümnaasiumis on õpilastel välja kujunenud harjumus käia vahetunni ajal suitsetamas. Kooli kõrval asub aga Pauliine lasteaed ning sealsetele kasvandikele on suitsetavad isikud potentsiaalselt halvaks eeskujuks ja häirivaks faktoriks.

Suitsetamine ja selleks sobiva koha leidmine on teemaks paljudes Eesti gümnaasiumites ning iga kool on leidnud oma unikaalse lahenduse. Kutsekeskkool on teinud suitsuruumi ning Koidula Gümnaasium on keelanud õpilastel vahetunni ajal koolimajast väljumise. Kuna taoline situatsioon on probleemiks paljudes Eesti gümnaasiumites, uurisime järgi, mida inimesed sellest arvavad.

Ühisgümnaasiumi direktor Kuuskmann leiab rõhuasetuse olevat selles, et suitsetamine kui niisugune on avalikes kohtades, terves meie riigis ja üldsuses mittesoovitav tegevus. Meie kooli silmas pidades usub ta, et suitsetajate protsent pole kuigi suur. Õpilased hakkavad juba teadvustama, kus midagi lubatud on.

Kuna ka ümberkaudsetel tänavatel on suitsetajaid, küsisime lasteaiaõpetajatelt, kas nende eeskju erineks nendest õpilastest, kes kooli kõrval suitsu teevad. Tuli välja, et lasteaialapsed on ikka

vahetevahel küsinud, et mida need kooliõpilased nurga peal teevad ja mis neil suus on. Lapsed on aknast vaadanud ja siis on kasvatajad pidanud neile seletama, millega tegu. „Väikesed lapsed hakkavad selle koha pealt tõesti huvi tundma,“ räägib kasvataja Triin.

Kuidas suhtutakse mõttesse suitsuruumist?

Lasteaiakasvataja Triin oli selle koha pealt kahe otsuse vahel: „On paha küll, et nad käivad tänaval suitsetamas, aga siis nad tunnevad end veel vabamalt ja õigustavad, et suitsetamine on tervislik, ja neil on koht kus käia.“ Lasteaiatöötajate arvates võiks koolipersonalile selline koht olemas olla, sest nende sõnul on kole vaatepilt, kui direktor või mõni õpetaja käib suitsetamas koolinurgal või mujal lähistel. „Lihtsalt arvan, et suitsutuba motiveerib veel rohkem suitsetama,“ kardab kasvataja Triin.

” *Et tekitada siia mingi suitsuruum selle jaoks, et inimene saaks oma pahet siin edasi arendada — ei.*

Direktori asetäitjal Elve Otsaltil on selle kohta öelda, et temal on suitsetamise suhtes nulltolerants. „Mina arvan seda, et tekitada siia mingit suitsuruumi selle jaoks, et

et inimene saaks oma pahet siin edasi arendada - ei. Kui sul on ikka see viga küljes, siis taevas-jumal, kaheksa tundi päevas peaks inimene suutma ilma suitsuta olla.“ Pigem võtaks ta selle probleemi kätte ja püüaks seda teed minna, et noor inimene vabaneks sellest pahest.

Küsitletud gümnaasiumiõpilaste arvates on aga suitsuruumi rajamine hea idee, sest see annaks vaba ja ohutu keskkonna, kus suitsu teha ning teisi mitte häirida. Nende arvates on koolipäev niigi pikk ja vahetunnid tülikad ning selle suitsuta talumine võib osutada päris keeruliseks.

Vana lahenduseta probleem

Pauliine lasteaia töötajad toovad välja, et seda ning eelmist septembrit võrreldes pole midagi muutunud. Pigem on nende arvates asi veelgi hullemaks läinud. Kuid selline probleem ei saa ju nüüd hiljaaegu tekkinud olla?

Küsisime õpetaja Otsaltilt, kes oli oma ajal Lihula gümnaasiumi õpilane, et kuidas täpselt tema kooliajal need asjad olid. „Ma arvan, et suitsetajaid on olnud igal ajal, küllap oli sel ajal ka, kui mina koolis käisin, aga et keegi oleks sellega vahele jäänud, no ma arvan, et tagajärjed oleks üsna kurvad olnud. Sellepärast, et kes kooli ajal suitsetas, see lihtsalt visati koolist välja.“ Tema sõnul poistest ei suitsetanud neil mitte keegi. Vahel harva ehk mõned tüdrukud, aga rohkem tema suitsetajatest küll ei teadnud.

Foto: Dag Holmen 12c

Emakeeleõpetaja Joonas Krügeri kommentaar

Kuigi üldiselt on suitsetamine tegevusena seadusega lubatud, aga avalikes kohtades keelatud, siis õpilased põhimõtteliselt rikuvad lasteaia või kooli ümbruses suitsetades seadust. Aga kuna nad niikuinii suitsetavad, siis oleks kooli võimuses seda seaduserikkumist ennetada. Suitsuruum või suitsunurk kooli siseöues tähendaks, et õpilased ei pea kooli territooriumilt lahkuma

ega ole kellelegi, kes veel (vähegi) iseseisvalt otsustada ei suuda, potentsiaalselt halvaks eeskujuks. Ma ei usu, et juhtkonna või õpetajate nulltolerants kedagi suitsetamast hoiaks. Pigem võiks siis õpilased juba enne sigareti juurde asumist eneseregulatsiooni korras mõnikümne kätetöödust, kükki või midagi taolist teha, et asi natukenegi tervislikum oleks.

„Pigem oli see selline, et prooviti ära, mis asi see on, sest kõik asjad tahavad elus proovimist ju saada. Avalikult ei teinud seda küll mitte keegi, mitte kusagil.“

” *Lahendus on üks: kooliga piirnevatel aladel ehk avalikes kohtades ei suitsetata.*

Lõpuks, proovides lahendust leida meie kooli direktorilt, saime järgneva vastuse: “See inimene, kellel see harjumus on kusagilt tekkinud, peab seda enesele teadvustama, ja seda ei tee. Ütleme nii – avalikes kohtades on suitsetamine keelatud. Lahendus on üks: kooliga piirnevatel aladel ehk avalikes kohtades ei suitsetata.“

5. oktoobril tähistati Ühisgümnaasiumis traditsioonilisel moel õpetajate päeva. Usinamad abiturientid andsid kõigi — ning eriti iseendi — rõõmuks õpetajate asemel tunde või kehastusid kooli vägagi hädavajalikuks abipersonaliks. Õpetajatele korraldati teadmisi testiv orienteerumismäng ning päeva lõpus esitati koolielu-teemaline

5. kuni 9. oktoober leidis aset Ühisgümnaasiumi ettevõtlusnädal, mille käigus tutvuti erinevate amaetialaste tõdede, projektide ja õppimisvõimalustega.

13. oktoobril tähistas Ühisgümnaasium ülemaailmset ülikonnapäeva, mis tähendas, et kool oli täis tavapärasest veelgi nägusamaid noormehi ja neiusid.

Vanad olijad ristivad uusi tulijaid

Epp Kuusik 12c

Rebaseks löömine on kümnenda (varem üheksanda) klassi õpilaste keskkooli vastuvõtmise riitus, seega väga oluline ülemineku-riitus. Komme levis gümnaasiumitesse 1980. aastatel ülikoolist. Kuidas möödus ristimine aga sel aastal?

Seekordne Ühisgümnaasiumi rebaste ristimine kestis kaks päeva ja lõppes piduliku lõpuõhtuga kooli aulas. Ideeks on uued tulijad õnnistada vanade olijate poolt. Erinevate mängude, jumalate hellitamiste ja ühise koostööna jõuavad kõik rebased punkti, kus nad on ristitud täieõiguslikeks Ühisgümnaasiumi õpilasteks. Need on kui huumoriga tehtud kooli-katsed, mille läbivad kõik ja võitjatel on au 12. klassi jõudes ise ristimine läbi viia. Just mõnus huumor ja koolirutiinist põgenemise võimalus muudab ristimise nii uute kümnendike kui ka abiturientide jaoks eriliseks ja väga meeldejälvaks. Tehtud intervjuude põhjal võib väita, et emotsioonid olid kõigil laes ning rebased tundsid end kogu ürituse vältel väga rahulolevatena.

Rebaste päevad algasid kell 7.15 võimlemise, hommiku-söögi ja hambapesuga. Iga päev oli rebastele kohustuslikus tehtud mingi erineva riietusstiili kandmine. Näiteks neljapäeval pidi B klass end riietama Jamaica reggae-lauljaks Bob Marley'ks ja reedel pidi D klass kehastuma kartmatuteks härjavõitlejateks. Rebaste võtsid stiilimuutustest usinalt osa ning kool nägi välja kui teater, kus ühes koridoris võis

Heavy ei sure kunagi! Kiss? Kiss!

Jumalatele pühendatud altar, mille ees usklikud agaralt kummardasid..

kohata eestimeelseid noori rahvariites ning astudes paar sammu edasi, võis leida end keset hirmsate näomaalingutega kuulsaks saanud USA rokkbändi Kiss. Just erinevad stiilid muutsid päeva elamus-terohkemaks ka kõigile teistele, kes polnud ristimistega otseselt seotud.

Ühiselt ühtseks

Ristimise üheks põhie-eesmärgiks võib pidada ka klassi ühendamist ja sõprussuhete arendamist, mis õnnestus tänu mängudele väga hästi. Rebaste ja jumalad olid ühisel arvamusel, et ristimise traditsioon peaks püsima ning et see on nende jaoks tähtis. „Mina isiklikult tunnen küll, et

Kõik võitsid midagi

ristimine on gümnaasiumis väga vajalik, sest klassis on algul ilmselt suhteliselt palju üksteisele võõraid nägusid ja see on just selline hea üritus, mis paneb täiesti võõrad inimesed ühtse eesmärgi nimel pingutama,“ leidis 12. klassi õpilane Kaur.

Kuna kool on ikkagi õppeasutus, siis tunnistasid mõned õpilased, et rebaseks löömine segas nende õppetööd, kuid samas oli ka neid, kes ütlesid, et ristimine muutis tunnid lõbusamaks. Negatiivse poolena võib välja tuua ka toidu, mida rebased sööma pidid. See oli paljude jaoks ebameeldiv kogemus ning nad ei sooviks seda enam korrata.

Kümnendik kirjeldab: „Reede hommikul oli näiteks söök, mis maitses natuke nagu makaronisalat. Seal olid makaronid, oad, rosinad, hapukurk jms. Sama päeva hommikul pidime hambaid pesema millegi väga küüs-augusega. Vahe-

paladeks olid searasvast tehtud pallid, mis nägid välja nagu raffaellod.“

Kuid ega üks õige ristimine ei möödu ilma jumalatele üllatuste tegemiseta. Jumalaid hoiti väga isegi enne ristimist. Abiturientide kindel sõna oli, et üllatus ei peaks olema rahaline, vaid pigem tuleks asjale läheneda loovalt. Seega viidigi lilli, küpsetati ise kooke, lauldi ja tantsiti ning isegi tuldi varem kohale, et oma jumalale parkimiskohta hoida ja teda hommikuse tervitusega vastu võtta. Arvatavasti olid kõik oma rebastega väga rahuls ning isegi „näoraamat“ täitus erinevate austusavaldustega.

Pigem ikka positiivne

Korralduspoolel tekkis nii lahkkelisid kui ka ootamatute olukordade lahendamisi. Intervjueerides tundsid osad korraldamisega seotud abiturientid, et neid on kõrvale jäetud ja

leidis ka arvamusi, et ristimine pigem lõhestas klassi omavaheliseid suhteid. Leiti ka seda, et ristimine oleks pidanud kestma pikemalt.

Üldises pildis, mida tõendavad erinevad mängud, ristimise rada ja stiilipäevad, võis siiski näha, et korraldamisega oldi tõesti vaeva nähtud.

Rebaste ristimine on midagi, mis paneb end eriliseks tundma kõiki asjaosalisi – nii jumalaid kui ka rebasteid. See paneb inimesi töötama tervikliku tiimina ning tänu sellele tekib ühtsustunne. Abiturientid saavad arendada oma loovat mõtlemist ja probleemide lahendamise oskust ning uued õpilased saavad julgust uuteks väljakutseteks ja võimaluse kiiremaks kohanemiseks.

Isiklikult arvan, et rebaste ristimine on vajalik ning see võiks olla meie koolis jätkuv traditsioon.

Vahetusüliõpilaseks?

Laura Lumi 12c

Programmi Erasmus raames saavad Eesti kõrgkoolide üliõpilased minna õppima ja praktikale Euroopa Liidu liikmesriikidesse, programmiga liitunud Euroopa riikidesse (Island, Norra, Liechtenstein, Šveits) ning kandidaat-riikidesse, nagu näiteks Türgi. Seoses Erasmus programmiga käis vahetustudengiks ka Merje, kes räägib intervjuus oma kogemusest Saksamaal.

Mis riigis ning kui kuu olite vahetustudengiks?

Olin vahetustudengiks ühe semestri, s.o viis kuud Saksamaal, Konstanzi Ülikoolis.

Kuidas tekkis idee ühineda Erasmus programmiga? Kust saite infot?

Minu sõpruskonnas oli see tavapärane, et käiakse vahepeal välismaal õppimas või praktikal. Erasmus programmiga ühinemine oli minu jaoks igati loogiline samm. Infot sain sõpradelt ja internetist.

Mis olid programmiga liitumise tingimused? Kui kuu võttis aega kogu protsess enne, kui saite vahetusaastat alustada?

Kui ma õigesti mäletan, siis kandideerisin semester enne seda, kui läksin. Seega teadsin ikka mitu kuud ette. Midagi keerulist kandideerimisel ei olnud.

Kas saite sihtkoha ise valida? (Kui jah, siis miks just selline sihtkoht?)

Meil oli võimalik valida teatud ülikoolide vahel ja valisin just Saksamaa, kuna tahtsin oma saksa keelt lihvida. Inglise keele praktikat oli mul piisavalt olnud, kuid saksa keelt ei olnud võimalust pärast keskkooli eriti praktiseerida. Konstanzi valisin seetõttu, et sealne ülikool on minu erialal heal ja tunnustatud tasemel ning ka linnana on Konstanz imeilus ja piisavalt väike.

Mis keeles seal kõneleti? Kas oskasite seda juba eelnevalt või õppisite jooksvalt kohapeal? Kui jah, siis kui kuu võttis aega keele selgekssaamine?

Kohapeal kõneldi peamiselt saksa keeles, mida ma olin koolis kuus aastat õppinud. Saksa keele rääkimine sakslastega ei ole siiski päris see, mis koolitunnis saksa keele harjutuste tegemine. Alguses jäin isegi poes häтта, kui müüja küsis minu käest mõne lisaküsimuse, milleks ma valmis ei olnud. Siiski läks harjumine kiiresti tänu eelnevale keeleõppele. Samuti kasutasin mitmete kaastudengitega inglise keelt.

Kas elasite vahetuspere juures või ühiselamus?

Elasin ühiselamus, kus oli peale minu veel 11 inimest riikidest üle maailma, nt Hiinast, Indiast, Nigeeriast, Hispaaniast, Soomest ja Tšehhist. Mul oli omaette tuba, kuid jagasime kööki ja vannituba. Ühisköök andis palju võimalusi teistega suhelda.

Kuidas oli kohanemisega? Kas

inimesed võtsid kiirelt omaks ning kas mõni tutvus on siiani säilinud?

Olen üsna hea kohaneja, püüdes nautida seda kohta ja seda hetke, milles parasjagu viibin. Konstanz asub Šveitsi piiri juures, seal oli palju põnevat avastamist ja muidugi oli palju põnevaid inimesi ümberringi, nii et ei jäänudki väga mahti Eestit igatseda. Saksamaa on muidugi ka oma elukorraldusest ja kultuuri poolest Eestile väga sarnane, mis teeb kohanemise lihtsamaks. Sõpru leidsin lihtsalt ja suhtlen siiani nii mõnegi seal kohatud välismaalasega. Näiteks üks Saksamaa neiu sai mulle heaks sõbraks ja ta on mul Eestis mitu korda külaski käinud. Mul oli õnne leida Konstanzist ka tänaseks üks parimaid sõpru. Ta on eestlane, aga elab siiani välismaal.

Kui palju erinevast rahvusest õpilasi õppis koos teiega? Kas oli märgata suuri kultuuridevahelisi erinevusi?

Konstanzis õppis tudengeid peamiselt Euroopast, aga palju ka Aasiast ja mujaltki. Kuna ma olin juba varasemalt olnud aktiivne rahvusvahelises tudengiorganisatsioonis AIESEC, ei olnud erinevad kultuurid mulle midagi uut. Eks selliseid stereotüüpe rahvuste kohta on alati levinud, aga ma ei ütleks, et sakslased on nüüd kõik sellised või prantslased sellised. Kõik on ikka konkreetses inimeses kinni. Temperamenti ja valjemat häält on lõuna-eurooplastel enamasti rohkem,

seda võib ehk küll öelda.

Kuidas oli inimeste sealne teadlikkus Eestist?

Teadlikkus Eestist sõltub paljuski sellest, mis riigist inimene ise pärit on ja milline on tema taust. Näiteks ühiskonnateadusi ja muid sarnaseid alasid õppivad tudengid üldiselt tunnevad maailmakaarti, samuti teavad Eestist rohkem meie lähedal asuvates riikides elavad inimesed. Vabalt võib aga juhtuda, et suurematest Lääne-Euroopa riikidest pärit tudengid peavad Baltimaid praktiliselt üheks tervikuks või arvavad, et elame siiani samamoodi nagu nõukogude ajal. Või nagu küsis üks hollandlane minu hiljutisel reisil "Estonia - what is it?" teadmata isegi seda, et tegemist on riigiga. Samas, inimestele, kes teavad Eestit, seostume IT-tiigritega, kes tehnoloogilisi lahendusi esirinnas katsetavad ja kes panid aluse Skype'ile. Need, kes on Eestit külastanud, räägivad alati vaimustunult Tallinna vanalinnast ja meie igati kaasaegsest elust-olust, ja kes kaugemale jõudsid, siis ka meie kaunist loodusest, kus metsaga ei koonerdata.

Kas selle aja jooksul käisite ka eestis või veetsite kogu aja seal

Jõulud veetsin Eestis.

Mis on suurim erinevus välismaa koolide/inimeste vahel võrreldes siinsega?

Kodus tuli väga korralikku eeltööd teha ja kohati tuli kodus materjali rohkem läbi töötada kui varasemalt.

Mis oli meeldejäävaim kogu programmi vältel toimunud?

Kõige kestvamad on need

Merje vastleitud sõbraga.

sõprussuhted, mis said alguse Konstanzis. Need kohvikus, ühiselamus või ühistel õhtusöökidel ja pidudel veedetud hetked, kus oled rahvusvahelises seltskonnas ja naudid seda täielikult. Saksa keele õppimine oli ka meeldejääv, eriti, kui su keelegrupis on absoluutselt erineva aktsendiga inimesed - kujutage ette, kuidas räägib saksa keelt prantslane ja kuidas hiinlane ning saate ilmselt aru, mida ma mõtlen. Lisaks ülikoolile oli mul rõõm osa võtta ka kohapealse AIESECi haru tööst, tänu millele sain just sakslastega palju suhelda, neid tundma õppida. See oli eriline kogemus olla samas organisatsioonis nagu olin Eestis (AIESEC), ainult et hoopis teises keskkonnas. Vahva oli ka poliitilise protesti teemaline aine, mille raames läksime kogu kursusega öise rongiga Berliini, et küsitleda

sealsel keskkonnaaktivistide meelevaldusel osalenud inimesi.

Mida soovitsite teistele, kes planeerivad Erasmusega liituda?

Nautida hetke, keskenduda käesolevale kogemusele ja võtta

sellest viimast - avastada ümbruskonda, saada sõbraks kohalike ja teiste välistudengitega, õppida uusi võõrkeeli. Ja muidugi ammutada parimat ka oma õpingutest teises ülikoolis - võtta aineid, mis on arendavad ja mida sinu koduülikoolis ehk ei ole.

Mida see kogemus teile enim õpetas?

Eelkõige avardas vahetustudengiks olemine mu maailmapilti ja täiesti võimalik, et tänu sellele kogemusele sain ma ka veidike paremaks ja mõistvamaks inimeseks. Kuigi see on kliše, võin kinnitada ka oma kogemuse najal, et tänu välismaal elatud ajale oskan palju paremini hinnata Eesti vólusid.

Kas soovitsite õpilastel vahetusprogrammides osaleda?

Kindlasti soovitan mõneks ajaks välismaale õppima või praktikale minna. See on nii väärt kogemus ja tihti õpid enda ja teiste kohta välismaal oldud lühikese ajaga palju rohkem kui Eestis aastatega.

Aastaks vahetuspererkonnaks?

YFU vabatahtlikud Margit ja Ruth

Tänapäeval on võimalik reisida ka kodust lahkumata: tuleb koju võtta vahetusõpilane välismaalt. Vahetuspereks olemine tähendab palju meeldejäävaid seiku ja maailmapildi avardamist. Oma kogemusest YFU Eestis vahetusõnena räägivad Ruth ja Margit.

Ruthi igatsus õe järele

Minu pere on juba teist korda järjest vahetuspereks. Ma olen terve oma elu elanud koos ema, isa ja kolme vennaga. Selle tõttu oli mul unistus, et mul oleks õde, kellega riidekomplekte valida ja õõ läbi maailma asjadest rääkida. Tänu YFUle on mul olnud võimalus kogeda, mis tunne on elada koos õega.

2013/2014 kooliaastal sain omale õekese Saksamaalt, kelle nimi on Victoria, kuid kõik kutsuvad teda Vicky'ks. Temaga oli tore erinevaid teemasid arutada ja kõikjal koos käia. Ma sain talle patse punuda, tema aga oli mulle moenõustajaks. Me saime väga lähedaseks ja suhtleme siamaani väga tihedalt. Suvel käisin tal isegi külas ja tema pere võttis mind vastu nagu oma last.

2014/2015 aastal on meie peres

Haruka Jaapanist. Temaga on huvitav rääkida Jaapani noorte elust, mis väga paljuski meie õpilaste tegemistest erineb. Harukaga käime koos rahvatantsuringis. Tal tuleb Eesti tantsude esitamine päris hästi välja ja omalt poolt õpetas ta ühe jaapani tantsu.

Vahetusaasta alguses pidin õdedega suhtlema inglise keeles ja sellest oli väga suur kasu minu inglise keele oskuse arendamisele. Mina omalt poolt püüdsin neid aidata eesti keele õppimisel. Abivahendiks oli isegi minu vana aabits. Kuigi vahetuslapses pidasid eesti keelt väga raskeks, rääkisime juba jõulude ajal eesti keeles.

Kuigi ma ise pole vahetusõpilane olnud, on tänu vahetusõdedele minu maailmapilt avarunud. Ma näen Eestit teistmoodi. Näen kui sõbralikud ja lahedad võivad inimesed olla või kui kaunis meie loodus tegelikult on. Samuti olen aru saanud, et maailm on tõeliselt väike. Lennukiga saab vaid mõne tunniga Saksamaale ning tänu internetile oleme õdedega pidevas kontaktis.

Margit, Marie ja jahu

Minu esimene kokkupuude YFUga

Haruka ja Ruth

oli 2013. aasta sügisel, kui endised vahetusõpilased käisid koolis YFUst rääkimas. Ma olin teemast kohe huvitatud ning hoidsin end edaspidi YFU tegemistega kursis. Järgmisel kevadel, paar kuud enne uute vahetusõpilaste saabumist oli paljudele veel pere leidmata. Rääkisin oma vanematele, et võiksin vahetuspereks hakata. Pärast mõningast kaalumist olid nad nõus ja nii saabuski augustis meie perre Marie.

Algul suhtlesime inglise keeles, aga Marie tahtis eesti keele selgeks saada ja õppis kiiresti. Jõuludeks oli tema eesti keel juba nii hea, et võisime inglise keele päris kõrvale

jätta. Üks huvitav seik keeleõppest – kuigi Mariele meeldib väga küpsetada, ei tahtnud talle kuidagi meelde jääda sõna „jahu“.

Marie soovib kogeda oma vahetusaastal võimalikult palju, ta proovib alati iga uut toitu ning teeb kaasa kõik üritused nii meiega kui oma klassikaaslastega. Marie on esmapilgul veidi tagasihoidlik, kuid tegelikult väga avatud, lõbus ja abivalmis. Me jagame tuba ning šokolaadi, aeg-ajalt jagab Marie mulle ka oma teadmisi ning annab järeldamistunde matemaatikas :). Meil on ka palju selliseid hetki, kus lihtsalt naerame, kuigi tegelikult midagi naljakat ei olegi, näiteks Conchita Wurst-verivorst.

YFU

YFU Eesti on mittetulundusühing, mis on tegutsenud alates 1992. aastast. Sellest ajast on välismaale vahetusaastale läinud 1254 Eesti keskkoolinoort ja Eestisse tulnud 345 vahetusõpilast välismaalt. Augustis saabus Eestisse 30 noort 8st erinevast riigist üle kogu

maailma: Jaapanist, Saksamaalt, Šveitsist, Taist, Tšiilist, Tšehhist, Mehhikost ja Belgiast. Iga uus noor vajab loomulikult ka vahetusperet Rohkem infot leiab koduleheküljelt www.yfu.ee/pere. Vahetuspereks olemine on elamus!

Olin üllatunud, kui palju erinevusi on kahe riigi koolisüsteemide vahel, Saksamaal toimub õppimine hoopis teisiti kui siin. Samuti õpilase korrale kutsumine - kui Saksamaal õpilane klassist välja saadetakse, peab ta uksele all hoidma, et õpetaja

näeks, et korrarikkuja ukse tagant ära pole läinud.

See on uskumatu, et keegi võib nii lühikese ajaga omaks saada. Soovitan kõigil vahetuspereks hakata, see on väga väärtuslik ja erakordne kogemus.

Kuidas õpilased teenivad päris raha tänu arvutimängule CS:GO

Aleksandr Marks 12c

Counter Strike: Global Offensive on internetipõhine esimeses isikus tulistamismäng, mis valmis aastal 2012 ning on kolme aasta jooksul üha populaarsust kogunud.

Mängu põhimõtte pole eriti muutunud, aga mängus olev sisu, mida saab osta ja müüa. on mängijatele päris tulus — umbes 5st kuni lausa 200 euroni. Sõna "sisu" all on mõeldav mängusisene ese, mis erineb standartsest mängus kasutatavast objektist nii füüsilise kui ka hinnaväärtuse poolest.

Selliste esemete saamiseks on kaks viisi: saada see mängimise

käigus või võita leheküljel csgolounge.com. Mõlemad viisid on populaarsed ning vajavad teostuseks raha või aega.

Esimene mängusiseseks viisiks on osta spetsiaalne „võti“ mille abil avatakse kast, milles leidubki erineva haruldusastmega esemeid. Mida suurem on eseme kvaliteet, seda suurem on tema rahaline väärtus.

Teine viis on mängutulemustele panustamine, mida saab teha netileheküljel csgolounge.com. Seal panustatakse meeskondadele neidsamu mängusiseseid esemeid ning võitja saab tagasi nii oma

panuse kui ka kaotajate panused, mis on tihti peale väga hea väärtusega. Seejärel müüakse need esemed Steami mängukeskkonnas maha. Steam Community Market kujutabki endast eriotstarbelist turundussüsteemi, kus müüakse ja ostetakse mängusiseseid esemeid.

Pärast seda, kui ese on maha müüdud, jääb see Steami keskkonda ning selle raha eest ostetakse CS:GO võtmeid ning need vahetad teiste mängijatega (tavaliselt PayPal keskkonna vahendusel) päris raha vastu.

Lühendatud päevade korral on tundide ajad järgnevad:	3.tund – 9.40-10.15
	4.tund – 10.35-11.10
	5.tund – 11.30-12.05
1.tund – 8.15-8.50	6.tund – 12.15-12.50
2.tund – 8.55-9.30	

15. oktoobril kell 13.15 toimub meie koolis Pille Lille Muusikute Fondi kontsert. Sarjas „Meistrite Akadeemia“ esinevad Andreas Lend (tšello) ja Allan Jakobi (akordion). Kavas: de Falla, Kreisler, Tšaikovski, Piazzolla.

Oktoobris alustas koolis tööd uus koolipsühholoog, Ülle Laumets, kes võtab õpilasi ja õpetajaid vastu esmaspäeviti, teisipäeviti ja neljapäeviti.

Oktoobris alustas koolis tööd uus koolipsühholoog, Ülle Laumets, kes võtab õpilasi ja õpetajaid vastu esmaspäeviti, teisipäeviti ja neljapäeviti.

Komöödiaõhtu Pärnus

Elisabeth Leheste 12c

Esmakordselt õllebaaris Wirre toimunud komöödiaõhtu, kus osales nii Eesti kui välismaiseid koomikuid, möödus meeleolukalt. Edukas üritus saab peagi jätku.

Comedy Estonia on rühmitus, mis alustas tegevust 2010 aasta alguses. Rühmitus tegeleb Stand Up komöödia esinemistega ja arendamisega Eestis. Neil on iga kuu mitmeid esinemisi põhiliselt küll Tallinnas ja Tartus, kuid on tehtud etteasteid ka Pärnus, Viljandis, Kuressaares ja Rakveres. Peamiste üritusesarjade hulka kuuluvad „Tartu Comedy Night“ ja „HETK Comedy Night“ Tallinnas. Neil üritustel on sindatud segu rahvusvahelistest külalistest ja parimatest kohalikest koomikutest.

„Ise mõtlesin samal ajal, et see on lahe tuvi, see on täiega lahe tuvi. Aga kui lähemale jõudsin, nägin, et tuvil pole ühte jalga ja järgmine mõte oli, et see tuvi on tuvide Edgar Savisaar.“

25.september leidis tavaliselt kohvikus Fookus toimunud komöödiaõhtu esmakordselt aset õllebaaris Wirre. Oma koolikaaslasele Silver Tammele 3eurot ulatanud ja pisike oranz kleeps piletiks vastu saadud, häid nalju

täis õhtu alata. Publikut naerutasid Sander Õigus, Ardo Asperk, Karl-Alari Varma, Tim Reidy, Kert Allikvee ja Louis Zezeran, kes oli ühtlasi õhtujuht.

„Suurtest naeratustest inim-este nägudel ja liiga tugevalt ning tihedalt plaksutatavate punetatavate kätelt oli näha, et üritus oli igati korda läinud, naerdud sai palju ning muljeid jätkus ka päev hiljem edasirääkimiseks

Mitmed—ja—mitmed kümned inimesed olid kokku kogunenud, et naerda kaks tundi kõht kõrveras ja naerupisarad silmis. Istekohad läksid kui soojad saiad. Enamik seisid küll püsti, aga see ei heidutanud kedagi, kuna tegemist oli siiski väärt üritusega, mis nõudis väikseid ohverdusi. Kuna Wirre on suhteliselt pisike õllebaar, sai seal naeru ja elava atmosfääri tõttu üpris kiirelt õhk otsa.

Värskendav välismaine vaatenurk

Esmakordselt Pärnus esinenud Tim Reidy, kes on muidu pärit Irimaalt ja igapäevaselt elab Paines, rääkis oma kogemustest, mida ta Maarjamaal olles juba on kogunud.

Koomik seletas eestlaste elu-olu oma vaatevinklist, sealjuures väga humoorikalt. Publik võttis ta nalju vastu katkematute aplauside ja naerupahvakute saatel.

Aukartustäratav oli seegi, et inimene väljaspoolt Eestit oli jõudnud tutvuda isegi meie poliitilise olukorraga ja viskas meie poliitikute üle nalja. Tsiteerin Reidyt (tõlgituna inglise keelest eesti keelde): "Kõndisin läbi Balti jaama ja nägin, et üks tuvi toetub ühe küljega vastu seina. Ise mõtlesin samal ajal, et see on lahe tuvi, see on täiega lahe tuvi. Aga kui lähemale jõudsin, nägin, et tuvil pole ühte jalga ja järgmine mõte oli, et see tuvi on tuvide Edgar Savisaar."

Kokkuvõtteks võin öelda, et suurtest naeratustest inimeste nägudel ja liiga tugevalt ning tihedalt plaksutatavate punetatavate kätelt oli näha, et üritus oli igati korda läinud, naerdud sai palju ning muljeid jätkus ka päev hiljem edasirääkimiseks. Õhtu oli lausa nii edukas, et 15.novembril leiab aset Comedy Estonia: "Esimene eesti keeles!" Pärnu teatri küünis.

Pärnu Linnavalitsus ja Tre Raadio alustasid ühisprojekti "Helkuripuu". Projekti eesmärk on pöörata tähelepanu liiklusohutusele, rõhutada helkuri vajalikkust ning muuta helkuri kinkimine lihtsaks ja mugavaks. (parnu.ee)

03.10—11.10 leidis Pärnus esmakordselt aset Kohvikute Nädal, mille eesmärgiks on kohalike kohvikute ning üldise kohvikukultuuri tutvustamine nii Pärnu elanikele kui ka turistidele.

Spordipäev

Karin Ploomipuu 12c

16. septembril toimus Valgerannas Pärnu Ühisgümnaasiumi spordipäev. Klassidevahelised võistlused ja värske õhk olid meeldivaks vahelduseks tavapärasele koolipingi nühhkimisele.

Hommik algas kaheteistkümnendikele vastavalt transpordivahendile kas kell 9 või 10. Iga järgnev lend alustas tegevustega tund hiljem. Need, kes soovisid kergelt head hinnet saada, said ratastel Maksimarket juures Premium 7 tankla parkas kokku ja ootasid neid registreerinud õpetajatelt luba sõiduks. Ülejäänud läksid Valgeranda kas bussiga või autodega.

Kohale jõudes tuli nimi kirja panna ning seejärel liikuda Valgeranna seikluspargi platsile. Seal ootasid ees kehalisekasvatuse õpetajad Mehis ja Inga, kes panid õpilased kõit tõmbama ja teatejooksu jookma. Kui nimetatud tegevustega asi ühelt poolt oli, liikus osa õpilastest seiklusrajale turnima, ülejäänud läksid koju või jäid sõpradega juttu rääkima.

12. klasside kõieue võitis 12b, 12c ja G3c jagasid teist ja kolmandat kohta. 11. klasside arvestuses võitis G2e ning 2-4 kohta jagasid G2b, G2c ja G2d. Kümnendike arvestuses jagasid esikohta G1b ja G1d.

Pendelteatejooksu järjestus 12.

Kui see pole võidu nägu, siis ma ei tea, milline see välja peaks nägema.

klasside arvestuses oli 12a, G3b ja G3a. Üheteistkümnendikel vastavalt G2b, G2a ja G2e. Kümnendikest võitsid G1d õpilased.

Tore, kuid saaks veelgi paremini

Meie kooli patrioodile Johannile meeldisid spordipäeva juures kõige rohkem neid liibuvates pükstes. Tema klassivennale Henricole meeldis aga see, et sai olla kaua õues ja ümber ringi oli rahulik ja karge loodus. G2C-s õppiva Rometi leidis, et üritus isenesest tore, kuid ilm oleks võinud parem olla, kuna siis oleks saanud pärast võistlusi veel grillida ja sõpradega

mõnusasti aega veeta. G1A klassi neiule Mariinile meeldis väga rattaretk ja murumängud.

Samas leidis ka mitmeid vastupidiseid arvamusi, näiteks G3C klassis õppiva Hanna-Liisa ütles, et „tegevusi oleks võinud rohkem olla“. See on mõistetav, kuna kogu klass tervikuna ei saanud ju võistlustes osa võtta. Alati on arengurumi!

Kui teile meeldis spordipäev, tahaksite uuesti sellist mõnusat sportlikku päeva veeta või on ettepanekuid, siis ärge kartke ja minge rääkige oma arvamustest ja ettepanekutest meie kallitele kehalise kasvatuse õpetajatele.

Koolis taastati traditsiooniline meremiiljooks, millest võtavad osa kõik õpilased. Võitjateks tulid Robertas Požela 12b, Carolina Reidma 12a, Karl-Louis Laasmäe G2b ning Iris Abdullajev G2d. Kümnendike jooks jäi vihma tõttu ära.

Pärnu Ühisgümnaasium võttis Pärnu koolinoorte murdmajooksu meistrivõistlustel noormeeste seas kolmikvõidu. Medalid tõid Karl-Louis Laasmäe, Robertas Požela ja Alvar Valtna. Neidude seas tuli Hanna Andla 1. ning Iris Abdullajeva 3. kohale.

Asjad, mis mulle ei meeldi

Olen 18-aastane, äärmiselt temperamentne ja kohati liialt otsekohene neiu. Oma niioelda nurgakes kirjutan ma ka vägagi üllal eesmärgil – et pääseda valikeksamist. Ma tean, et kui hästi valida, siis leiaks kindlasti endale kerge ja sobiva eksami, aga ma ei viitsi.

Ma vingun palju ja praegu ma tahaksin vinguda purjus inimeste (ja siinkohal sooviksin eriti välja tuua tüdrukud) üle. Kuna ma töötan pärnu kahes põhilisemas öölokaalis, siis ma näen purjakil inimesi palju. Vaadates noori, enda-vanuseid purjus neiusid, tekib küll küsimus „Kus on olnud teie vanemad?”

Eks me kõik ole alkoholi pruukinud ja pruukimise tagajärjel teinud rumalusi. Aga kui Sina, kes Sa seda praegu loed, ennast ära tunnend, siis palun mõtle korra, pane end kaine inimese rolli ja mõtle siis uuesti. Kas sulle meeldiks selline vaatepilt?

Ei, ära nüüd arva, et ma nutan oma töö pärast ja et ma pean selliseid asju nägema. Ma lihtsalt üritan Sulle südamele panna, et Sa pole sel hetkel üksi. Kui mina sind kooli peal näen ja su tegusid meenutan, siis Sa peaksid teadma, et klubist käib nädalavahetuse jooksul läbi üle 300 inimese.

- Mõrra Mõlgutused -

Poolt ja vastu: pagulased

Oleme “mõistvad” eestlased

Marten Penu 12c

Meie erinevate meediumite põhiteemaks võib pidada just pagulaskriisi. Uudised keerutavad üles valearusaamasid ning järjest rohkem leiame ennast olukorras, kus pagulane võrdub katastroofiga.

Algatuseks võin öelda, et mina kaitsen nende ausate pagulaste huvisid, kes reaalselt põgenevadki sõja eest ja siiralt loodavad meie kõigi abile. Lihtsalt rüüstajatest ja usu pealesurujatest mu arvamus meeldiv pole. Julgen väita, et meie inimkond on kui võidusõiduhobused, kes näevad tänu silmaklappidele ainult ühte teed, mida mõjutab meedia. Minu 8-aastane väikevend vastas küsimusele, et kas pagulased on teretunud, tuimalt vastusega, et pagulased on pahad ja teevad meile sõja. Aitäh selle ajupesuse eest, meedia!

Me suudame kõik väga kiirelt vihata. Aga kus on meie sallivus ja tunne, et peaksime hädasolijat aitama? Osad nendest (pagulas-) meestest ja naistest olid Eesti sõduritele tõlkidena abiks välismissioonidel.

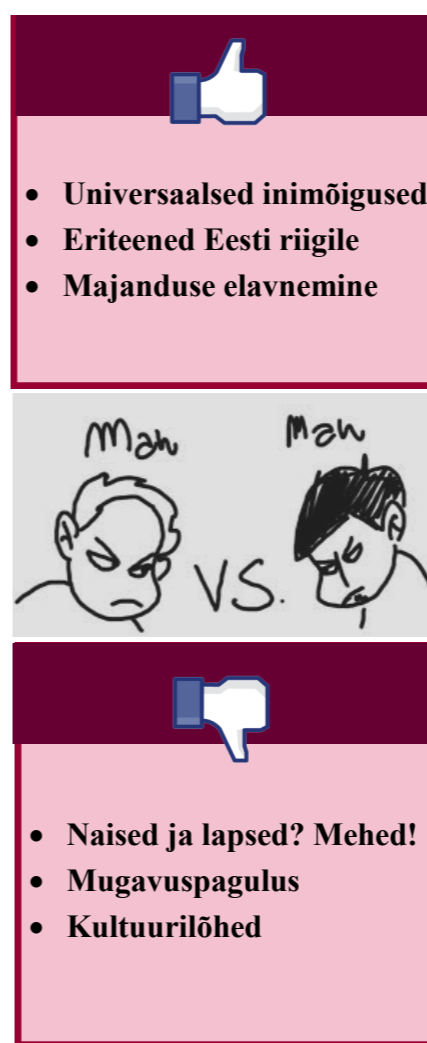
Näitena võib tuua ka Teise maailmasõja, mille tulemusena toimus näiteks Suur põgenemine, kus ligikaudu 80 000 eestlast pages kodumaalt lihtsa sooviga mitte saada surma. Meid kõiki võeti vastu äärmiselt soojalt ja meile anti võimalus oma elu uuesti üles ehitada. Miks peaksime nüüd olema ebatolerantsed ja ütleva ei. Ma

tahan väga elada riigis, kus austatakse inimõiguseid, ma tahan elada vabas ja demokraatlikus ühiskonnas. Kui riik tunnustab inimõiguseid, siis ei saa seda teha valikuliselt nahavärvi, päritolu või usu põhjal.

Esimesed pagulased pandi meil Vao külla, kus on olnud kui palju ametlikke negatiivseid intsidente? Mina olen kuulnud ainult oletustest, kuidas keegi nägi ja keegi tegi, aga selline info pole adekvaatne ning ma enne ei usu, kui on ametlik tõestus. Vao külast võiksime õppida seda, et kohalikud eestlased võiks olla rohkem ühenduses pagulastega. Kui kusagile Eesti külla tulevad põgenikud, siis peaksime elanikele ja põgenikele andma võimaluse õppida inglise keelt.

Poliitikas teeksin ümber kaks asja. Kui antud pagulasel tuleb mõni rikkumine, mis ohutab teisi, peaks teada ootama kohene väljasaatmine. Teiseks – pagulastoetus peaks olema väiksem (see summa võiks lapsetoetuseks minna) ja neile võiks võimaldada algse töökoha, kus nad saavad teenida elatist. Kui laisklemine eesmärgiks on laisklemine, siis võiks see samuti lõppeda väljasaatmisega.

Ülejäanu on minu silmis vaid positiivne. Lõpuks hakkab elu tööle meie ilusates väljasurnud küldes ning äkki elavneb uue töölisklassi lisandumisega ka Eesti majandus. Me oleme inimesed, mitte loomad, ja me peaksime kõigile andma võimaluse elada. Keegi meist ei vali olla põgenik, see on paratamatu.

Murjanite vastu

Ruuben Palu 12c

Eestis on pagulasteema nii aktuaalne, et milleski muust ei räägitagi. Nagu igal probleemil on kaks osapoolt, on ka pagulasteema eestlased kaheks lahutanud. Meediaudus surutakse peale mõte, et pagulased tulevad siia Eestisse tööjõudu suurendama, kultuuri rikastama. Nagu igal mündil on kaks poolt, on ka pagulastel halvem külg.

Süürias on hetkel kodusõda, kus omad inimesed tulistavad

tüksteise pihta. Selles segaduses on oluline, et iga kodanik panustaks omalt poolt sellele, et riigis kontroll taastuks. Need sõnad on mõeldud eelkõige täisjõus noormeestele, kelle sekkumine võib olukorra lahendada. Kui vaadata põgenikevooge, siis seal muud ei näegi kui 20–35-aastaseid noormehi, seljakotid seljas. Kui liberaalsed inimesed kisendavad „rassistidele“, et nad tulevad koos peredega, siis tahaks teada, kus on nende meeste lapsed, naised? Seljakottides?

Paljud eestlased näevad analooge 1944. aasta põgenemisega Rootsi, mis on tegelikult väga vale arvamine, sest kaks põgenemist erinevad üksteisest nagu öö ja päev: eestlastel läksid naised, lapsed, vanurid esimestena paati ja mehed tulid järgi, kui said, enamasti olid nad rindel. Süürias on aga mees enne ning naised ja lapsed järgi ei tulegi. Kui väidetakse, et neil pole ei kodu ega raha, siis kuidas nad saavad maksta oma vedajatele ja süüa sel pikal teel Euroopasse?

Teine aspekt, millele tasuks mõelda, on riik, kuhu minna soovitakse. Kui oled sõjapõgenik, siis on sihtpunkt teisejärguline, peaasi, et seal valitseks rahu. Millegipärast soovivad põgenikud enamasti Rootsi, Saksamaale, Norrassa ja Inglismaale. Pole kohatud põgenikku, kes oleks soovinud minna Serbiasse, Valgevenesse või Poola. Miks? Sest Rootsis, Saksamaal, Norras ja Inglismaal on suured sotsiaaltoetused. Paljud pagulased tahavad

sinna minna head elu otsima, elada maapealse paradisis, mille suhtes neil on kõrged ootused.

Üks Prantsuse telekanal vahendas pilti Calais' piirilinnast, kus pagulased ootavad võimalust Inglismaale minna. Prantsuse politsei pakus pagulastele konservtoite, mille peale solvuti ja protestimärgiks valati sisu maha ning söimati heategijaid.

Kui nad on end sisse seadnud, siis mis saab edasi? Paljud poliitikud usuvad, et pagulased on lisatööjõud. Tasub arvestada, et nad tulevad teisest kultuuriruumist ja uus kultuuriruum on nende jaoks nii taevalik ja muretu, et nad võivad vabalt töötamise vastu protestida, nagu seda on juhtunud Norras ja Rootsis. Kui sotsiaalhüved on nii rikkalikud, võivad nad elada riigis nagu puuküürnikud.

Kuna nad tulevad teisest kultuuriruumist ja nende oma kombed on tähtsamad, siis võib tekkida getostumine (seda Rootsi ja Saksamaa näitel). Ühtlasi võivad nad kuulutada islamiseadusi, mis pole eurooplastele aktsepteeritavad (naine kiviga surnuks visata, alaealisega seksuaalvahekorras olla, džihaad jne).

On oluline, et inimesi tuleb aidata, ükskõik kes ja kus. Oluline on ka teada, mis eesmärgid neil on. Enne kui me hakkame pagulasi sisse toimetama, peaks vaatama eelkõige näoga oma rahva poole, sest seal on hulganisti rohkem vajadusi rahuldada kui pagulastel. Ma ise ei ole pagulaste vastu, olen ainult omade poolt.

Pagulasi Eestis veel peaaegu polegi, aga pahandust juba kui palju. Eesti rahvus või koguni valge rass olevat ohus. Tungivad sisse hordid, kes ei tunne meie kultuuri, põletavad meie maju ja viskavad viinapudeleid aknast sisse. Lugeses nii

mõndagi Eesti kommentaariumi, võib jääda mulje, et kirjutajad on jäänud rasside-eelsele koopainimese tasemele (muide, valitseva teooria seisukohalt tulid need inimesed Aafrikast).
Mihhail Lotman (lotman.ee)

USA 2016. aasta presidendivalimised

Martin Mitt 12c

USA seisab teelahkmel, mis mõjutab tõenäoliselt kogu maailma tulevikku.

Nagu on teada, siis järgmisel aastal toimuvad Ameerika Ühendriikide presidendivalimised, mis ei ole tähtis ainult ameeriklastele, vaid ka tervele maailmale. USA on üks maailma tugevamaid ja jõukamaid riike, rääkimata selle riigi väga suurest rahvaarvust. Ameerika Ühendriikide välispoliitika mõjutab väga paljusid teisi riike ja seetõttu on tähtis, et riigi eesotsas oleks ka presidendikoha vääriline isik.

Ameerika Ühendriikides võistlevad poliitilise võimu pärast peamiselt kaks parteid - Demokraatlik partei ja vabariiklased. Vabariiklaste üks viimasel ajal väga palju tuntust kogunud kandidaat on Donald Trump. Trump on Ameerika kinnisvaraarendaja, telefiguur, poliitiline kandidaat ja äriees. Tema elustiil ja väljaütlemised on teinud temast kultusliku persooni, lisaks on ta olnud Ronald Reagani abimees. Nimelt on Trump kogunud praegu väga palju häält ja see on minu arvates murettekitav, sest sellise tausta ja poliitilise vaatega isik ei peaks olema Ameerika Ühendriikide president.

Näiteks on Trumpi üks põhilisi soovide vähendada korporatsioonide makse, mis tuleb arvatavasti sellest, et Trump on ise mitme suurfirma ja äriliste organisatsioonide juht. Eriti huvitav on see, et tema arvates on globaalne soojenemine täielik väljamõeldis. Ta väidab, et see on välja mõeldud

Hiina poolt, et USA ei pakuks tootmise poolest kellelegi konkurentsi. Sellel väitel ei ole minu jaoks tõepõhja, sest mitmed teadlased on tõestanud globaalse soojenemise toesust, ja väita, et Hiina olevat midagi sellist välja mõelnud, on liialt patriotistlik ja isegi natsionalistlik.

Lisaks sellele on teema meelest näiteks tuunegeraatorite kasutamine täiesti mõttetu, sest sellele energiale ei saa toetuda. Silmas pidades silmas seda, et taastumatu energia maakeral saab otsa, on minu meelest väga tähtis, et me kasutaks taastuvaid energiaallikaid. Tema poliitilised vaated ja plaanid, kuidas Ameerikat jälle suursuguseks teha, on nõrgad ja läbimõttelud, toetudes liialt isiklikele huvidele, arvestamata tõsiste globaalprobleemidega.

Demokraatide kandidaat kui parem alternatiiv

Demokraatlikusse parteisse kuuluv Bernie Sanders on märgatavalt tõhusama ja kindlakäelisema poliitikaga presidendikandidaat. Ta juhib tähelepanu sellele, et USA-s on võrreldes teiste arenenud riikidega palju rohkem vaeseid lapsi. Tema jaoks on palju tähtsam esindada keskklassi huve.

Sandersi kohaselt ei tohiks ükski nädalas 40 tundi tegev ameeriklane elada vaesuses, ja ta rõhub sellele, et Ameerikas valitseb ebavõrdsus. Ta soovib, et Ameerikas oleks tasuta kõrgharidus, mis on minu meelest väga mõistlik. Kõikidele

inimestele peaks olema haridus vabalt kättesaadav ja see ei tohiks jääda rahapuuduse taha kinni.

Mis võib-olla on veel Ameerika Ühendriikide inimeste jaoks vastuvõtmatu, on see, et Sanders on suhteliselt sotsiaalsete vaadetega ja ta eeskujudeks on Skandinaavia riigid. USA on harjunud pigem kapitalismiga. Siiski sotsiaaldemokraatia on viimasel ajal mitmel pool maailmas poolehoidu võtnud ja seda teed mööda minna ei pruugi olla üldse halb variant.

Veel on kõik otsustamata ja valimised võivad võtta ka täiesti uue suuna, sest on palju kandidate nii Demokraatlikus parteis kui ka vabariiklaste seas. Ma jälgin huviga kandidaatide kampaaniaid ja kuidas neil läheb, sest USA presidendivalimised on kogu maailma mõjutavad ning nende poliitika võib olla paljudele teistele riikidele eeskujuks.

Presidendikandidaadid

Donald Trump:

- Vabariiklik partei
- Korporatsioonide ja ärieliidi huvid
- Konservatiiv

Bernie Sanders:

- Demokraatlik Partei
- Keskklassi huvid
- Sotsiaaldemokraat

Sügis on äge... täiega...

Anett Heinam, Lisa-Maria Lillemägi 12c

Eesti pallimängudel on aeg saada endale uus liider. Seda enam, et võrkpall on väga tsiviliseeritud ja kultuurne ala, kus erinevalt korv- või jalgpallist meeskondi teineteisele kallale ei lasta, vaid võrku hoitakse kenasti vahel, mistõttu pole võimalik

teeneteist küünarnukiga lüüa, särgist rebida või pikali tõugata. See on selline kena armas spordiala, mida võib vaadata kogu perega, mida võivad vaadata isegi lapsed ja rasedad naised ja kõik huvilised. Andrus Kivirähk (delfi.ee)

Kiri Kairele

Tere, Kaire!

Milline rõõm oli sinult taas kirja saada. Ei tea, kas peale meie on veel mõni vanamoodne (ent noor) inimene, kes kirju kirjutab. Küllap on. Maailm on mitmekesine ja tänu sellele huvitav.

Mitmekesisest maailmast rääkides, ma ei tea, kuidas teil seal Bristolis, ent meil siis räägitakse viimasel ajal vaid õudusjutte peagi Maarjamaale saabuvatest muu-maalastest. Põgenikevood on siiapoolte teel, et rändtirtsude parvena süüa tühjaks meie põllud ja varasalved. Nad summutavad oma kõrvulukustava sirinaga meie kandle- ja torupillihääled, trambivad segi tantsuplatsid ja võõpavad erksate värvidega üle halli paekivi. Pärast nende tulekut ei saa üheski restoranis enam sülti ja kama. Kolivad meie kõrvalkorteritesse ja ära nad sealt enam ei lähe.

Ma ei eita, olukord maailmas on hullumeelne. Keegi kusagil on mingil ajahetkel teinud tohutu vea ning nüüd peame selle eest maksma. Või pigem vastutama. Lepime olukorraga ja püüame leida parimaid lahendusi. Abivajajaid tuleb aidata. Siin ei ole mingit küsimust. Hakata mõtma ja kaaluma, kes vajab rohkem abi, kes sobib meile ja kes mitte.

Päästjad ei arutle põlevast majast inimesi välja tuues, keda tuua ja keda mitte. Et kui sul on kõrgharidus ja tantsid Kaera-Jaani, siis võid meiega tulla. Kuidas saab siis põgenike puhul öelda, et sina meile sobid ja sina mitte? 1944. aasta sügisel ei valinud rootsi rannarahvas, millist Eestist tulnud paadipõgenikku maale aidata ja millist mitte. Kõik võeti vastu. Raske oli neil põgenikel, väga raske. Ma olen ju nende elulugusid salvestanud. Lõpuks leidsid neist aga kõik oma koha, integreerusid ühiskonda jäädes siiski eestlasteks.

Ka meie sinuga oleme ju põgenike järeltulijad. Ma ei teagi täpselt sinu vanaema lugu, aga temaski on ju ingerlase verd. Mina olen kogu elu elanud teadmise, et olen ingerlane ja et ingerlased on kodumaata rahvas. Minu vanavanemad tänasid saatust, et jõudsid lõpuks Eestisse ning kiitsid taevani siinseid inimesi. Tänasid saatust!? Ja inimesed ei olnud ju alati kõik toredad. Aga nemad ei nurisenud kunagi. Nägid kõiges vaid head, sest kujuteldamatult (ent siiski toimunud) halvad ajad olid lõplikult möödas.

Naljakas, et ka mina olen pidanud tõestama, et väärin Eesti passi. Aasta oli siis 93 või 94? Millal me saime passid? Hoolimata tõsiasjast, et ma

sündisin (nagu Arvo Pärtki) Eestimaa südames – Paides, jätsin oma ingeri päritolu tõttu pisut kahtlase mulje. Ingeri-soomlasest Eesti passi omanik – tõeline julgeoleku oht. Ja ega sina parem ole. Eesti naine elagu ikka Eestis, mitte kusagil Inglismaal või Indias. Pagulane, kus on su kodu?

” Mina olen kogu elu elanud teadmise, et olen ingerlane ja et ingerlased on kodumaata rahvas. Minu vanavanemad tänasid saatust, et jõudsid lõpuks Eestisse ning kiitsid taevani siinseid inimesi.

No vot ja meie siin oma kodus kardame, et meie mõnus hästi hoitud monokultuurne pesakoht tehakse katki. Me ei ole juba ammu monokultuurne ühiskond. Kas olemegi seda kunagi olnud? Me ei ole muust maailmas eraldatud. Mitme-kultuurilisus (või meeldib sulle sõna multikultuurisus) on tänase maailma võtmesõna. Tahame seda või ei. Mitmekultuurilisus on neelanud meid vääramatu jõuna. Tead, lugesin kusagilt, et mitmekultuuriline kirjaoskus kuulub 21. sajandi kirjaoskuste hulka. See on sama tähtis kui üldine kirjaoskus või

üldine kirjaoskus või tehnoloogiline kirjaoskus (sa tead minu suhet viimatimainituga). Mitmekultuuriline kirjaoskus aitab meil suhelda meist erineva kultuuritaustaga inimestega. Just sellest on eestlastel pisut vajaka. Hirm halvab. Hirm tundmatu ees. No ja siis leidub alati valjuhäälsed demagooge, rukkililled kõrvade taga kasvamas, kes sajab, salvavad ja solvavad ning ennustavad eestluse kadu. Seda muidugi juhul kui mõni muu-maalane meie kodukamarale astub. Külavad veel rohkem hirmu. Loomulikult on ohtlik kui multikultuuris ühiskonnas iga üksik rühm säilitades oma erijooni ei suuda leida ühiseid väärtusi. Või ütleme, et nende ühiste väärtuste loomisega/väljatöötamisega ei tegeleta. Tekib getostumine, mingid kultuurigrupid on sotsiaalselt alla surutud. Siis tekivad konfliktid. Paratamatult.

” No ja siis leidub alati valjuhäälsed demagooge, rukkililled kõrvade taga kasvamas, kes sajab, salvavad ja solvavad ning ennustavad eestluse kadu. Seda muidugi juhul kui mõni muu-maalane meie kodukamarale astub. Külavad veel rohkem hirmu.

Mäletad, kuidas meie ajaloõpetaja armastas korrata, et lollid õpivad (kui üldse õpivad) oma vigadest, aga targad teiste vigadest. Jääb

loota, et meie kuulume tarkade ringi ning oleme teiste tegemistest ja tegematajätmistest õppinud.

Tead, ma olen nendest lõpututest konfliktidest väsinud (üks paljud on). Lapsepõlves imetlesin seda Maurice Druon'i roheliste sõrmedega Tistounimelise poisi imetegusid. Toppis oma näpud kahuritorusse ja vaenupooled hakkasid üksteise poole tulistama lilli. Mõtlesin toona, et kui saaks ka ise halvad asjad niimoodi heaks pöörata. Rohelisi sõrmi mul pole, kuigi basiilik kasvab peenras suhteliselt hästi, aga ehk polegi rohelisi sõrmi vaja, et halvast head võluda. Peab lihtsalt ise olema HEA. Hea ja salliv. Ma pole kunagi kahelnud headuse ülemvõimuse. Kõlab naiivselt? Lolle ja labaseid tüüpe leidub alati. Aga kurjus ja viha kulutavad. Häid on igal juhul rohkem. Me sinuga pole ainsad, kes unistavad stabiilsest ja hoolivast maailmast, kus kõigil oleks võimalus inimväärsele elule. Meid on rohkem.

Pean hakkama lõpetama. Üks neljajalgne annab märku, et ma võiksin teha ühe heateo ja teda jalutama viia. Suured teod algavad pisikestest asjadest.

Ah jaa, suur tänu, et nii detailselt kirjeldasid seda näitust. Tahaks seda ka ise näha, aga London on Pärnust pisut kaugel. Pean piirduma kohaliku kultuuriga. Esmaspäeval lähengi sinu kunagisse kodulinna. Kalmet lavastas J.P. Shanley „Kahtluse“ Katariina kirikus. Mul õnnestus piletid saada. Kui jõuan varem

(mis on küll kahtlane), siis tahaks ka disainimuuseumist läbi astuda. Mall rääkis vaimustusega sealsest köitekunsti näitusest. Eks näis, kas jõuan! Aga sellest kirjutan sulle juba järgmine kord.

Ole tervitet!
T.

” Lolle ja labaseid tüüpe leidub alati. Aga kurjus ja viha kulutavad. Häid on igal juhul rohkem. Me sinuga pole ainsad, kes unistavad stabiilsest ja hoolivast maailmast, kus kõigil oleks võimalus inimväärsele elule. Meid on rohkem.

*Kairega oleme sõbrad alates 7. eluaastast ning kirju kirjutame kogu tudengipõlve, mil üks elas ühes ning teine teises linnas. Peamiselt parandasime maailma ning arutlesime, kes mis etendust või näitust käis vaatamas.

Elu on ilus!

Ratsionaalse ja maailmavaatelise debati on poliitilises elus asendanud pime vihkamine. Rahvas, kes on jätetud ilma tegelikust võimalusest oma elujärge parandada, läheb raevu ja jõulise retoorikaga kaasa, vigastades end sedasi veel rohkem. Rong liigub aga muudkui edasi, olugi et kiitus on otsas – need rööpad lihtsalt viivadki

alla kuristiku poole. Ja see kõik juhtub oludes, kus ma ju tean, et tegelikult on kõigis neljas suuremas parteis ja ka Vabaerakonnas poliitikuid, kes tuleksid oma ülesandega täiesti hästi toime. Äkki oleks neil juba aeg omavahel kokku saada ja moodustada uus arstlik konsiilium, enne kui haige tõesti õhku ahmima hakkab? **R. Raud** (EPL)

Küsimus on esmajoones selles, kes on eestlane. Klišeeks on kulunud määratlus eestlastest kui rahvast, kel on oma nimi väiksemalegi maastikuäärarusele. See kiindumine elukeskkonna detailidesse on tõstetud määravaks

niidiks inimese, rahva ja koha vahel. Ometi ei sisaldu temas midagi, mis keelaks võimaluse, et eestlaseks olemise viisi on võimalik ära õppida, nagu teda on võimalik unustada väljarändajail. **Ahto Lobjakas** (postimees.ee)

Endla teatri noortestuudios puhuvad uued tuuled

Anna-Maria Pink 12c

Endla teatris on toimunud viimase aastaga palju muudatusi: lühikese aja jooksul lisandus mitmeid nimekaid näitlejaid ning vahetus loominguline juht, kes võtab üle ka noortestuudio juhendamise.

Endla teater alustab uut hooaega uue hooga. Lisaks sellele, et teatrisse on naasnud tippnäitleja Märt Avandi ja trupiga on liitunud lühikese aja jooksul mitmed teisedki nimekad näitlejad (Kleer Maibaum–Vihmar, Kadri Adamson, Meelis Rämmeld), vahetas teater hiljuti ka loomingulist juhti. Loominguliseks juhiks sai näitleja ja lavastaja Ingomar Vihmar. Vihmar võtab üle ka mullu noortestuudio eestvedamisest loobunud Enn Keerdi töö. Ta hakkab koos näitlejannast abikaasa Kleer Maibaum–Vihmariga noori teatrihuvilisi õpetama.

Uue koosseisu esimene kohtumine, kus ka ise osalesin, toimus 30. septembril Endla teatris. Soov noortestuudioga liituda on olnud mul juba väga ammu ja nüüd tekkis hea võimalus proovida. Oodatud olid kõik vähemalt 15-aastased noored. Kohtumine toimus vabas vormis ja nagu Ingomar Vihmargi ütles, ei pea isegi esimene kohtumine hirmus ametlik olema.

Sõbralikud juhendajad ja huvitav keskkond

Toimus tunniajaline vestlusring, kus pidime ennast tutvustama. Juhendajad rääkisid meile ka endast ning eessevõetavatest plaanidest. Kuna nii Vihmarile kui ka tema abikaasale on koolinoorte õpetamine esmakordne, siis neil polnud veel täielikku pilti sellest, kuidas kõik toimima hakkab. Seega uuriti kõigilt, mida nad stuudiolt ootaksid ja milliseid kogemusi saada sooviksid.

Mõni ihkab vabaneda esinemishirmust, teine tahab saada erinevaid oskusi lisaks eelnevalt õpitule. Enamasti on kõik huvitatud mingi terviknäidendi loomisest ja loomulikult näitlemiskogemuse saamisest. Hoolega otsiti kõigile sobivat aega kokkusaamiseks, kuid esialgu jäi see veel lahtiseks. Kuna kohal oli vaid umbes kümnekond noort, arvas lavastaja, et mingeid katseid ei korraldata.

”Stuudios on ruumi veel mõnele näitlemishuvilisele noorele. Eriti on oodatud poisid.

Kleer Maibaum soovib tõestada,

et kõik võivad näidelda. Selleni jõudmiseks asusime juba kohe järgmisel korral tegema erinevaid harjutusi ja mängu, et paremini sisse elada ja pingetest vabaneda. Tundsin end tunnis väga hästi, sest mõlemad juhendajad olid äärmiselt sõbralikud, ei suhtunud noortesse üleolekuga ega oodanud meilt silmapilk mingit suurt näitlejameisterlikkust. Kõik oli väga huvitav ja tekitas positiivseid emotsioone, mida soovitaksin kogeda teistelgi.

”Mõlemad juhendajad olid äärmiselt sõbralikud, ei suhtunud noortesse üleolekuga ega oodanud meilt silmapilk mingit suurt näitlejameisterlikkust.

Stuudios on ruumi veel mõnele näitlemishuvilisele noorele. Eriti oodatud on poisid, kuna seekord oli kohal vaid üks noormees. Huvilised võivad ühendust võtta Endla teatri dramaturgi Piret Vertega, kes vastutab noortestuudio infovahetuse eest. Kirjutada võib e-posti aadressil: piret@endla.ee.

Keeletoimetaja tööülesandeid pole ilmselt võimalik üheselt määratleda ega täpselt piiritleda, need sõltuvad iga töö iseloomust ja ka institutsionaalsest kontekstist. Järgnevalt katsun sõnastada, millised

on minu kui kirjandustõlkija ootused keeleteoimetaja tööle. Kui olin oma ootused ja eeldused mõttes läbi käinud, jõudsin pealkirjani „Keeletoimetaja kui üliinimene“. **Triinu Tamm** (sirp.ee)

Asking Alexandria „Stand Up and Scream”

Georg Orover 12c

„Stand Up and Scream“ on inglise *metalcore*-bändi Asking Alexandria debüütalbum. Plaat ilmus 15. septembril 2009 aastal plaadifirma Sumerian Recordsi alt. Kuus laulu albumilt olid juba varem kuulamiseks pandud bändi Myspace'i lehele. Need laulud on „Nobody Do Not Dance No More“, „The Final Episode“, „A Candlelit Dinner With Inamorta“, „Not The American Average“, „A Single Moment of Sincerity“, ja „I Was Once, Possibly, Maybe, Perhaps, a Cowby King“.

Kõik lood on kirjutatud soolokitarrist Ben Bruce koos vokalisti Danny Worsnopiga, kes nüüdseks on bändist lahkunud. Teised bändiliikmed on Cameron Liddell (rütmikitarr), Sam Bettley (basskitarr), James Cassells

(löökpillid). Kõik lood kirjutab bänd suurtes kogustes alkoholi ja narkootikumide tarbides. Vokalist Danny sai kolm korda üledoosi, kuid ta jäi ellu ja nüüd ei tarbi enam ühtegi uimastavat ainet.

Metalcore muusika seisneb väga rajudes kitarrihelides: karmides kitarririffides ja *breakdown*'ides. Lisaks kasutab Asking Alexandria palju elektroonilise muusika – näiteks *techno* – elemente. Vokaalpartii on väga raske hääletehnikaga nagu madal *scream*, kõrge *scream*, pool-*scream* jne. Refräändies laulab vokalist puhtal häälel ja popilikel meloodiatel.

Vanema genratsiooni inimesed salli sellist muusikat väga ega ole selle suhtes kuigi vastuvõtlikud. Nad ütlevad, et vokaal kõlab nagu

deemoni karjumine ja sõnadest ei saa midagi aru, aga kui stiili rohkem kuulata, on ka kergem sõnadest aru saada. Laulude vahemängud seevastu võivad olla väga hellad ja ilusad ning need on vist ainukesed kõlaelemendid, mis vanematele inimestele peale lähvad.

Nüüdseks on *metalcore* muusikastiilina jõudnud üle maailma. Kõik teavad seda žanri, aga kuulajaskond on vähenenud. Stiili kuldajastu oli umbes aastatel 2006–2010. Sellise stiili bände tekib juurde ning lähvad suundumuse poolest ainult tehnilisemaks ja rajumaks. Asking Alexandria on selle žanri kõige autentsem ja parem näide.

Hindeks 10st 10!

„The Visit”

Anna-Maria Tagu 12c

Kinno peaks vähemalt kuus korra kindlasti jõudma ning seda teen ka mina. Valisin seekord septembrikuu filmiks "The Visit", mis oli õudukažanrist.

Film iseenesest rääkib kõige üldisemalt sellest, kuidas kaks last oma vanavanemate juurde sõidavad. Kuid kuna ema pole oma vanematega suhelnud aastakümneid, siis ei osanud ka keegi ligilähedaseltki ette aimata, mis seal juhtuma võiks hakata.

Filmi keskmes olevad vanavanemad ei ostu laste

veresugulasteks, vaid hoopiski hulluks abielupaariks, kes olid põgenenud psühhiaatrihaiglast. Filmi kulminatsiooniks kujuneski stseen, milles lapsed ja ema peavad videokõnet ning kui lapsed näitavad emale vanavanemaid, jõutakse hirmutavale arusaamale, et need pole nende õiged vanavanemad.

Filmi algus ning ülesehitus olid suurepärased, kuid lõpu teeksin kindlasti ümber. Lugu lõppes minu jaoks liiga kiirelt ning justkui ei saanudki aru, kuidas ja mis

loogikaga kõik nii hästi lahenes. Kindlasti aga oli väga huvitav ning näitlejad tegid oma tööd väga hästi.

Õudukažanr on pidevas arengus ning järjest enam tunnen ja näen, kuidas iga järgnev film muutub tegelikult paremaks ja usutavamaks. Soovitan kindlasti teost „The Visit“ vaadata!

Hindeks paneksin 8 punkti 10st.

Päevakajalised mõtted luulevormis

Madis Arumäe G3b

Eestlased nagu ikka, jagunevad kahte leeri. Ühed vihkavad, teised armastavad. Ühed aktsepteerivad olukorda, teised jällegi ei näe muud kui ohtu ühiskonnale.

Pagulased, kui oht ühiskonnale või hoopis Eesti rahva tolerantsuse kasvatajaks. Kindlasti mõlemat, sest üks ei toimi ilma teiseta. Negatiivne ja positiivne käivad alati ju käsikäes. Juhtub üks, juhtub ka teine.

On nad siis tõesti nii ohtlikud või on nad siis tõesti nii abitud? Tegelikult ei tea me keegi. Me lihtsalt loeme, mida meile ette söödetakse. Ajakirjandus- täis viha ja vaenu, vahel ka rõõmu ja headust. Puudub kogemust, siis puudub ka reaalistlik ülevaade ja arvamus antud olukorrast. Meil on vaid oletused

ning tühipaljad väited, kuidas miski olla või toimida võiks. Oletustest ja väidetest ei piisa. Meil on vaja reaalsel situatsiooni, kus oleme ise kui põgenikud, siis teaksime, mida tähendab tegelikult sõna „PAGULANE“.

Me teaksime, kuidas varjuda, teaksime, kuidas põgeneda sõjakollete eest. Kuid me ei mõtle, sest kõik siin hea, ainult kirume Eesti valitsust ja üleüldist poliitikat.

Samas ei tea me ka seda, kas tegemist on islamimaade salajasliku revolutsiooni ning laiaulatusliku usulevitamisega. Jällegi vaid oletused ning puuduvad konkreetset seletused. Kuid vahel võib ju oletada? Vahel võib tunda end kardetuna. Euroopat on hoiatatud. „Me ründame teid, hoitke alt.“

Me ei hooli, me aitame. Miks me aitame ka siis, kui tegemist on potentsiaalsete vaenlastega? Me aitame, sest tegelikult meist keegi ei tea, kas tegu on vaenlaste või sõpradega. Teame vaid siis, kui midagi tõesti juhtub või juhtunud on. „Vigadest õpitakse,“ nagu ikka öeldakse.

Vestluses eesti ajakirjanikuga ütleb Peter Pomerantsev veelgi selgemini: küsimus pole niivõrd valedes, millest soovitakse, et inimesed neid tõe pähe võtaksid, kuivõrd emotsionaalses töötuses ja üldises uskumatuses foonis, mida tõe ja vale vahelise

piiri kadu loob; ei pea tõsiselt võtma seda, mida räägitakse, piisab, kui ei võeta tõsiselt seda, mida räägivad teised. **Linnar Priimägi** (Päevaleht)

järjejutt: Tahaksin karjuda appi

R.T.

Kui kummaline tunne on olla sellises paigas, mis pole ei lamedakujuline hoone või ümmargune nagu päike. Oleksin justkui palli sees, mis maha prantsatas ja kuju muutis. Mind ümbritsev keskkond on pisut kõhe ja hirmuäratav. Puuduvad sellised mugavused, millega saaks valguse esile kutsuda, või helkur, mis pimedal ajal helendaks. Mitte ühtki heli ma ei kuule, kas ongi mul vastavad kuulmisaparaadid olemas? Mitte ühtki liigutust ei suuda teha, olen vast elav surnu. Tunnen vaid, et oleksin mõnes märjas esemes: kas olen ikka inimene või äkki vees ulpiv kala? Ennast vaadates natuke imelik, samas ka naljakas hakkab. Kas olen ikka õige olemus, mis koosneb esmapilgul kahest ovaalst ja kriipsudest, millest omakorda kasvavad üksikud pulgad. Olen kuid avanud neid kettataolisi tõllarattaid, mis asetsevad seal kõige kõrgemas ovaalis, ikka samasugune on see vaade, mida näen. Kõik on nii pime-pime ja pime. Sooviksin sellest kapslist välja saada, et avastada, mis on seal väljaspool, kellest tuleks hoiduda ning kes on minu toetajasgrupp, kui see sõna üldse eksisteerib. Huvitav, kas saan siia ka tagasi tulla, kui liiga hirmuäratav on see Maailm väljaspool palli?

Oli kord noor tütarlaps, kes elas oma kahe vanemaga. Mõlemad pruukisid alkoholi ja tarvitasid tubakatooteid. Tüdruk oli ainukene laps selles perekonnas, vähemalt ajutiselt. Ta õppis kodu lähedal olevas koolimaja esimeses klassis. Üsna elevust tekitav on olla selles asukohas, kus kõik on uus – võõrad inimesed, lisanduvad uued kohustused, kuid märgatakse ka üksikuid, kas siis heast või halvast küljest. Tüdruku esimene koolipäev oli kui hästi alanud etapp elus. Ta leidis endale ajapikku uusi sõpru, oli sammukese lähemal suureks saamisele, et elada oma elu. Kõik tundus nii korras olevat, kui mainimata jätta tõsiasia, et ema ja isa olid kogu aeg uimased, liiga otsekohe ja ka joobes. Tihti öeldi tüdrukule, et ta on nii saamatu, rumal kui lauajalg. Ajajooksul kodurahu puudus, kõlasid mürgeldamised, lapsenutt, purunesid sööginõud.....

Viimastel päevadel ei olnud enam tütarlaps nii õnnelik, nagu oli ta seda elevusest kooli minnes – ta oli endassetõmbunud, hoidis teistest eemale ja oli oma tegudelt ettearvamatu. Kord nähvas klassivennale, siis käitus üleolevalt õpetajaga.

Koolipäev algas preili lemmiktunniga – kehalise

kasvatusega. Kuid seekord ta üritas kõigest väest tundimineku vältida, ent tulutult. Tüdrukud riietusruumis, kus alati olid natukene ekstravertsema iseloomuga neiud, olid sel korral vaiksed ja sosistasid omavahel. „Vaadake, mis tema seljal on!“ „Mis tal küll juhtus?“ Kui vaikne piiga endale vahetusriided selga pani, oli märgata tema seljal punaseid triipe ja ka laike, mõned neist olid juba sinakasvilla varjundiga. Üks klassiõdedest küsis neilt: „Kuule, mis sinuga juhtus, miks sul sellised triibud on seljal?“ Tüdruk vastas: „Ahjaa, pole jõudnud ise veel vaadata. Ei midagi erilist, kukkusin trepist alla.“ Tütarlaps ei saanud ju tõtt rääkida, et ema andis talle eelmisel õhtul rihma ning rohkem põhjust polnudki, kui vaid see, et emakene oli taaskord alkoholi joonud. Välispidisel vaatlemisel oli tüdruk üsna kannatlik, ehkki hinges ta kisendas valust. Kui kehalise kasvatuse tund lõpes, soovis aineõpetaja preiliga vestelda, sest tihti too tundus kui rõõmupall, isegi tundides pidi teda keelama, olles hüperaktiivne. Viimastel aegadel oli ta justkui tujust ära, tundus eemaletõmbuv. Õpetaja tahtis tütarlast aidata, anda talle nõu või kuulata muret, aga tüdruk ise ei tahtnud midagi koolmeistrile seletada.

Hästi – ajad endale H&M-ist pärit AC/DC särki selga ja oled kuulnud ka bändi suurimaid hitte, kuid näiteks King Diamondist pole sul ilmselt aimugi. Kunagise ohtlikuvõitugi alternatiivbändi, mis on end nüüdseks kuldsete tähtedega muusikaajalukku kirjutanud, särgist on saanud lihtsalt lahe ese riidekapis. Pealtnäha võimalus deklareerida oma teistsugusust ja isikupära, kuid sisuliselt kinnitada, et kandja näol on tegemist ohutu peavoolu inimesega. **Mart Niineste** (Päevaleht)

Šavi

Rasmus Jüri Lõhmus G2c

Tere lugejad! Minu nimi on Eduardo, täpsemalt öeldes Eduardo Š. Viimasel ajal on meedias mulle üpriski palju tähelepanu pööratud. Olin endaga nii pahuksis, et soovisin teha ühe selgitava teksti enda apsudest ja muust huvitavast.

Teadagi, ma olen väga kuulsa ja väarikas mees. Mind austavad peaaegu kõik Eestis elavad venelased. Venemaa on nüüdsest mulle väga südamelähedane teema, sest tänu vene valijatele ma veel poliitikas püsingi. Hea on meelde tuletada ka sellistel rasketel aegadel enda tippphetki või sündmusi, millega ma väga rahul olen. Üheks suurimaks sündmuseks pean ma Keskerakonna kohukese või ka teisi sõnu K-kohukese poodidesse viimist ja üldse sellise mõtte peale tulemist. Idee oli nii geniaalne, et isegi rahvas oli seda poest valmis ostma, vähemalt minu arust.

Minu suureks pettumuseks oli aga see, et kahjum oli tohutu ja poodidesse jäid mitmed tuhanded mõnusalt magusad ja head kohukesed alles. Mina ei lasknud oma meelt sellest heidutada ja lasin kohukesed endale koju viia. Kohukesi oli aga nii palju, et mul on veel siianigi need alles, mis sellest, et säilivusaeg ületab juba peaaegu viiete aastat ja lisakilosid on juurde tulnud ikka juba kümne ringis. Asi oli mul ikka väga käest

ära läinud ja otsustasin hakata tegelema uisutamiseega. Uisutamine on mulle juba lapsest saati väga meeldinud. Käisin iga vaba hetk oma maakohas järve ääres uisutamas. Lapsepõlve meelde tuletades – mul tuli järjekordne idee teha Jäähall.

Kohukese jama pealt oli mul juba kahjum tagasi teenitud ja oli aeg raha investeerida kuhugi mujale. Nii ma asutasingi Jäähalli. Jällegi ise olin ma asjast täiesti vaimustuses ja Jäähalli valmides olin ma ka uisutamistreeninguteks valmis. Tahtsin oma erajäähalli ka teistega jagada, kuid esimesel võimalusel suudeti juba minu värskest valmiv jäähall maha teha.

Toibumiseks pidin ma võtma endale aega ja asjade üle järele mõtlema. Mõtteis kõlksus mul ikka mõte uisutamise peal. Lähenev jõuluuag lõi mulle jalga tagumikku ja oli vaja mõelda välja midagi kiiret. Minu meelet uisutamine ja jõulud sobisid nii hästi kokku, et otsustasin teha jõuluteemalise reklaami. Kui võtted reklaami jaoks juba käisid, olin ma jää peal nagu karu, kes on ära eksinud. Liigsed lisakilod tegid oma töö ja paari kukkumise korral olin kannatada saanud nii mina kui ka jää. Tuli leida mõni teine moodus oma reklaami teostamiseks.

Need klipid, mis tehti, ei sobinud ja leida tuli mõni

professionaalne uisutaja. Meil mõtted peas tiirlesid, ja kuna ma ise jääle ei pääsenud, siis tuli teha minust Superman, sest nii ma paistan võimsam. Klipp tuli väga hea ja, nagu arvata oli, olid selle suure ettevõtmisega seotud mina ja minu tark pea. Üllatus seisnes selles, et kui mulle esitati reklaami tegemise arve, löid mul silmad tuld välja. Selle raha eest oleks ma saanud vähemalt kaks korda käia ümbermaailmareisil. Asi oli seda väärt, sest minu nõuandja ütles mulle, et Youtube'is on seda klippi nii palju kordi juba vaadatud ja on lootus änu sellele ka raha oodata.

Raha tõesti tuli ja selles polnud midagi valet, kuid minu mäletamist mööda oli see summa kuus umbes 1,2 eurot. Raha mul veel õnneks oli ja kohukesi ka. Otsustasin minna reisile. Esimesed päevad olid minu mäletamist mööda mõnusad. Sulpsutasin varbaid soojas merevees ja võtsin päikest. Ühel õhtul läks asi mul halvasti, sest ma sõin peaaegu kõik kohukesed, mis mul reisir kaasas oli üksi ära ja need olid veel üdini vanad.

Mul tuleb praegu juba kananahk ihule. Ma ei tea miks ma nii tegin. Ilmselt sellepärast, et veetsin oma ööd kahe tarni hotellis, kus oli ainult hommiku ja õhtusöök. Need söögid olid seal ikka üsna halvad ja kohuke tundus

Eesti edukaim meediaettevõtte Sanoma Baltics aasta käive on sama suur nagu Oprah'i nädala teenistus. Eestlane on töörahvas, mitte kasumirahvas. **Robert Kõrvits** (twitter.com)

Sotside liidri meelemuutuse tõttu kaotab Singer Vinger parlamendis ühe koha ja inimesed ei tee midagi?!!!
Olav Osolin (twitter.com)

nende kõrval nagu luksus, mis sellest, et neid ei sobinud enam süüa. Olles olnud juba tagasi oma kodulinnas Tallinnas hakkas mul paha. Arsti juurde minnes oli mul juba asi selge – see on toidumürgitus. Mind uuriti ja puuriti seal põhjalikult ja toidumürgituse märke mul polnud. Ma ohkasin kergendunult ja mõtlesin, et see on mingi tühine

jama. Asi oli juba nii naljakas. Ma naersin omaette voodis ja tundsin ennast vägagi tähtsana, sest valgetes kitlites tädid jooksid mu ümber nagu hullud. Üks arst pakkus, et mul on gripp, teine pakkus kopsupõletikku. Ma olin ainuke, kellel seal naljakas oli, ja arvasin, et neil on seal mingi võistlus. Lõpuks tähtis peaarst ja kõiketeadja ütles mulle mingi

keerulise nime, mis mul siiani meeles pole.

Igatahes lõpuks jõuti otsusele, et mul tuleb jalaga midagi teha. Olin narkoosi all ja ei saanud midagi aru. Ärgates oli mul hea olla ja sain lõpuks asuda tagasi töö kallale. Milles minu viga seisnes, ma aru ei saanudki, aga oma raseeritud jala üle olen ma üpriski õnnelik.

Ruubeni kuubik

Ruuben Palu 12c

Sul ei tohi olla auto väiksem kui su võtmehoidja. Tõesti, väikesed autod on ökonoomsed, säästavad kütust, aga tuleb arvestada ka miinuspoolega. See moment, kui sa sõidad 80. a tädikesele otsa ja ta küsib sinu käest „Kas sinuga on kõik korras...“

Internetis levis video hiirest, kes varastas pitsalõigu ja pani sellega jooksu. Rahvas peab seda videot väga nunnuks, aga see oleks võinud olla mõne kodutu lõuna. Pealegi oleks kodutu saanud magustoiduks veel pitsat ka.

USA presidendikandidaadi Donald Trumpi üks valimis-lubadusi on saata 12 miljonit mehhiko immigranti rongidega tagasi oma kodumaale. Nagu tõsiselt, USA-l ei jätku piisavalt ronge, küsi Saksamaa käest

Nipinurk

Anett Heinman ja Lisa Maria Lillemägi 12c

- Kui sööklatalong kasutatud ja kõht on ikka tühi siis peale 13.00 saab sööklatalongivaba toitu (oleneb söögitüüpide tüüpidest).
- Kuidas tunnis märkamatuks jääda? Istu tagapings ja tee ennast võimalikult väiksemaks ja varju ees oleva inimese taha nii, et sind näha pole.
- Kuidas välisjalatsitega koolis sees saab käia ilma, et keegi aru saaks? Garderoobis puhasta mustus jalanõu äärelt märja lapi või paberiga.
- Tahad sööklas head kohta, nii et keegi seda ära ei võtaks? Pane oma telefon/kott lauale ja keegi ei võta su kohta ära.
- Unusta alati pastakad koju, et saaksid teistelt laenata. Kooliaasta lõpuks on sul pinalitais tasuta pastakaid ja ei ühtegi pastakamuret. Iseasi kas sul siis ka klassis sõpru on.
- Ei taha esimeseks tunniks sisse magada? Pane enda äratuskell võimalikult kaugele ja kõva hääle peale, et hommikul sa lausa pead voodist välja tulema, et see kinni panna.
- Hakka helkurit kandma, hommikud muutuvad järjest pimedamaks ja päev lühemaks. Loomulikult ei taha keegi meist trahvi saada.